

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

FZ UN AN	2-50 illeri
FZ JUMĂTATE AN	1.30 „
FZ TRĂINĂTATE PE AN	3- „

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SA SE TRIMITE LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARGHYZI U. 88. TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÓRÖS-BÖKÖNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Venirea Duchului sfânt.

Revărsarea Duchului sfânt la Rusalii a caracterizat venirea Duchului sfânt în lume. O revărsare reînviată a Duchului sfânt ca la Rusalii e tot așa de puțin de așteptat ca nașterea reînviată alui Christos. Precum a venit Christos odată pentru totdeauna, așa și Duchul sfânt. Dară până când Christos merse la Părintele ca Mijlocitorul nostru, ca să mijlocească pentru noi, rămâne Duchul sfânt pe pământ, ca să împlinească în cei credincioși voia lui Christos și a-i îmbrăca cu putere spre împlinirea chemării mărturiei lor. Dacă noi acum ne rugăm pentru Duchul sfânt, atunci nu ne rugăm pentru venirea lui pe pământ, că el a venit, ci noi ne rugăm ca el să vină în noi, în inima și viața noastră.

„Când s'a împlinit ziua Rusaliilor“, cetim noi. Desigur nu e aceasta zi un caz orb, ci cu plan înțelept fu ea hotărâtă de Dumnezeu pentru revărsarea Duchului sfânt. Domnul face toate la vremea potrivită. Așa a trimis el, când fu vremea împlinită, pre Fiul său; așa trimise el acum, când s'a împlinit vremea, Duchul sfânt preste învătăcei. Era vremea cea potrivită pentru învătăcei. Era a zecea zi după înălțarea învătătorului la cer. Inse acele zece zile nu erau zile pierdute. Ele să învețe la așteptare, privirea doritoare după împlinirea

celor făgăduite, așteptarea și rugăciunea pentru potrivita îmbrăcare cu putere de sus, puterea Duchului sfânt spre împlinirea lucrului, cu care i-a însărcinat Domnul. Aceste zile erau pentru ei vremea pregătirii pentru primirea darului promis lor a Duchului sfânt. Și când fu ziua împlinită, fu Duchul sfânt revărsat. Așa ne dăruiește Domnul și astăzi încă la vremea potrivită binecuvântările sale spirituale, după ce noi ne-am pregătit la aceea prin rugăciune.

Din aceia o sută și douăzeci de învătăcei, cari au fost așteptând și cu un cuget în Ierusalim, ni să comunică, că ei fură plini de Duch sfânt. Duchul sfânt era, care de aci înainte stăpânea viața tînărei comunitate în Ierusalim. Din fugari deveniră bărbați statornici, din tăgăduitori de Christos mărturisitori inimoși, din fricoși eroi, cari propășiră înaintea miilor cu sabia Duchului. „Umpleți-vă de Duch sfânt!“ ne strigă apostolul nouă. Fiecare trebuie să devie purtător a Duchului sfânt. Atunci va fi adunarea lui Christos aceea, ce are să fie: sarea pământului. Studiarea istoriei Rusaliilor provoacă pre fiecare la învita cercare și pășește către inime cu întrebarea: „Vrei tu să fii plin' de Duch sfânt?“ Dacă nouă ne lipsește abundența Duchului sfânt, atunci noi înșine suntem vina. Noi toți putem fi plini de Duch sfânt, dacă voim. Poșederea acestei abun-

danță a Duchului este condițiunea la o viață puternică biruitoare și mai ales și la o lucrare progresivă pentru Domnul.

Isus spuse despre Duchul sfânt, că acela va să convingă lumea despre păcat, despre dreptate și despre judecată. Pentru *păcat*, pentru fiecare păcat, mai ales înse pentru păcatul necredinței. Prin lăpădarea lui Christos, Mântuitorul, să face lumea vinovată de cel mai mare păcat. Pentru *dreptate*, adică dreptatea personală alui Christos. Acela, pre care oamenii ca pre un făcător de rele l-a lăpădat și l-au spânzurat pe crucea cea plină de despreț, este de Dumnezeu semnat prin învierea lui ca unsul său și s'a înălțat spre stăpânirea universului la dreapta majestății sale. El este cel sfânt și dreptatea lui va fi tuturor acelora împărțită, cari cred în el. Inse Duchul sfânt convinge și lumea într'atâta pentru dreptate, că Isus, căruia s'a dat toată judecata dela Părintele, va să și judece odată lumea cu dreptate. Păcatul cere dreptate, dreptatea cere judecată. Lumea cea necredincioasă nu poate scăpa de judecata, care acumă deja este hotărâtă preste stăpânul ei; toți aceia, cari nu au ascultat de Evangelia lui Christos, cari nu sunt îmbrăcați în dreptatea lui, vor suferi pedeapsa, pierzare veșnică.

Din Wgo.

Bani! — Bani!

Numai ochi deschiși trebuie să aibe cineva și va vedea multă nefericire, care să întâmplă în lume la fiii lumii. În fiecare zi am putea scoate din zăarele mai mari lumești mai multe cazuri, cari dovedesc despre dureri înfiorătoare, despre năcazuri și stare desnădejduită. Dacă ar ști vorbi sanatoriile de nervi, ospitalurile, casele de nebuni, închisorile, salele de pertractat la tribunale, salele de anatomie (unde să taie cei uciși, și alt-

cum morți pe cale nenaturală), casele de morți, — numai întâmplări de groază ne-ar spune, care sunt pline de nefericire.

Nu este bucurie în lume, și ceea ce s'ar și vedea a fi, nu e alta, ca hrană amăgitoare. Să vede a fi desfătare, inse nu-i alta, ca curse pe pe sama celor tinări și a celor bătrini.

Așa cursă sunt și banii: Despre aceasta luăm dintr'o foaie germană o întâmplare, care să începe cu următoarea vorbire:

„Dacă D-ta n'ai bani și n'ai avere, — tinăre cocon -- atunci imi pare rău că nu-ți pot da fiica mea de soție. Am întreat de d-ta și în general te-au lăudat. Onoare d-tale! Așa să vede, că d-ta ești solid, cruțator și desigur vei ajunge încă ceva, dară ești de familie săracă! Eu inse de așa un ginere am trebuință, care are avere; aceasta o vei putea d-ta înțelege, dăpoi că încă ești om de afaceri. Eu dau fiicei mele toată averea mea ca moștenire, afară de aceea zestre după starea ei, inse bani nu, că de aceia avem noi înșine lipsă, eu și soția mea, la zilele bătrâneței. Fără de capital, după cum o dovedește pățania, e greu sau în general nu să poate duce afacerea, pentru aceea ginerele meu viitor trebuie să aibe bani, mulți bani! Din inimă mă doare d-le B, că trebuie să te îndrumez cu cererea d-tale; eu m'am învățat a te prețui și a te onora și în casa mea vei fi totdeauna un oaspe binevenit, dară nu ca mirele fiicei mele.“

„Dară d-le G., noi ne iubim la olaltă.“

„Știu, o știu, numai că iubirea numai în sine nu ferește, ba încă și ea însăși, idealul cel mai înalt al omeniei își are lipsele ei, doară și mai mult, decât altele lucruri.“

„D-le G., cu aceasta respingere mă faci foarte nefericit.“

„Eu? — pot eu de acolo, că d-ta ești sărac? Așadar moștenește! Dobândește loteria și atunci nu numai

ca oaspe, ci și ca ginere, vei fi bine-venit în casa mea."

"Eu vreau să moștenesc odată, dară când, nu știu; unchiul meu m'a candidat ca moștenitor general."

"Și cât de mare e averea lui?"

"Cam la 30.000 mărci (35,000 cor.) e prețuită."

"Bine-i, atunci așteaptă dară, până-când unchiul d-netale îți va face plăcerea, ca să moară, și apoi atunci stai din nou aici cu cererea, condiționat, că fiica mea va fi încă de măritat și nu devine fată bătrână."

Tot în aceea seară în apropierea fabricii lui G., s'au despărțit doi tineri de oaltă plângând, și-au luat rămas bun doară pe veci.

A doua zi Curt B. (acela tânăr) s'a dus cu trenul accelerat. A voit să-și încerce norocul, să câștige bani, mulți bani, prețul dragostei sale.

După opt luni înse s'a întors el cu fața strălucindă de bucurie în acela loc, unde s'au întâmplat cele mai sus scrise. A învins dragostea, au fost bani! Unchiul său peste așteptare a murit dintr'odată și moștenitorul general, ... pe din afară cu sămnul de jale, dară în inimă vesel.

Iar Günter, tata fetei și-a dat învoirea, logodna s'a ținut cu mare pompă și fericirea așa strălucea, ca și când ar veni din cer, dăpoi că două inimi, cari într'atăta să iubeau, au fost fericite.

A sosit ziua nuntei.

La unsprezece oare ar fi trebuit să se întâmple împreunarea. Erau deja zece, și mirele încă nu venisă. Unsprezece oare erau și încă nu venisă.

N'a putut veni, că l'au prins. N'a murit unchiul testator, dăpoi că nici n'a trăit nici-odată.

Cele 30,000 mărci Branding (mirele) nu i-a moștenit, ci i-a defraudat (furat).

* * *

A doua zi a expedat trăsura de nuntă o fată alienată în casa de nebuni, pe aceea care încă ieri era o

mireasă fericită, ... astăzi cu ochii incremenți neconținut aceea șoptese buzele ei: „Bani! ... Bani! ... Bani!“ ...

Din B. H.

Că rădăcina tuturor re- lelor este iubirea de bani.

(Epist. ap. Pavel I. către Timoteiu 5, 10.)

Așadară iubirea banilor e așa o rădăcină, care tot felul de răutate sugere în sine. Pe a cărui inimă crește aceasta rădăcină, acela s'a băgat în piericol de moarte.

Dăpoi că poate fi în jurul nostru multă răutate, dacă nu este rădăcină, atunci nu sugere în noi din aceea răutate. Așadară inima noastră trebuie să fie liberă de astfel de rădăcini.

Sunt înse rădăcini, cari nu toată răutatea o sugere în sine. Spre pildă să poate face pe inima omului așa rădăcină, care sugere în sufletul omului nerânduiala, dară pe lângă aceasta poate el fi îndurător, milostiv, bun, dăruitor și prietenos; înse rădăcina iubirei banilor sugere în sine toată răutatea.

Omul iubitor de bani devine nedrept, lacom, pismos, neîndurat, sgârțit, uricios, cărtitor, falnic. Și dacă nu dintr'odată, dară cu încetul. Iubirea de bani și iubirea de bogăție: sunt una. Omul credincios să rătăcește prin acestea dela credință. Cel ce are de unde trăi, și așa ar putea prisosul spre bine folosi, dară el nu o face aceasta, ci tot adună și adună, așa om e iubitor de bani. Casă către casă pune, pământ către pământ adaugă.

Omul iubitor de bani poate avea planuri și scopuri foarte bune, dară el nu le poate duce la îndeplinire. El așa cugetă: „Am 100 jugăre de pământ, acuma vind 40; din prețul lor pot mult bine face.“ Și vinde cele patruzeci de jugăre (holde). Atunci astfel cugetă: „Acuma am bani, dară nu-i cheltuiesc, ci îi întorc spre bine. Aici e moara asta mare, acuma e foarte ieftin de vindut, și ar fi pagubă

a lăsa ocasiunea trecătoare, așadară o cumper, că-i foarte folositoare, și apoi din venitul ei voiu putea foarte mult bine face." El cumpără moara, care îi și aduce profit mult, care îl pune în casa de păstrare și să gândește de aceea, că oare unde să îl folosească. Atunci vine la el un om și îl întrebă, oare nu ar sta cu el ca companion la o fabrică de cărămidă, că vor fi curând zidiri mari în apropiere; va fi lipsă de multă cărămidă, și afacerea va aduce bun profit. Aceasta-i place omului nostru; acuma o putea face și mai mult bine, că nu numai moara, ci și fabrica de cărămidă va aduce profit. Așadară scoate banii păstrați în bancă și înființează fabrica de cărămidă, apoi să bucură din când în când, cât de mult a putut aduna spre binefacere (lui). La fabrica de cărămidă mai cumpără apoi aparate de tescuit, zidește șuri și către moară își face și îngrășătoare. Iar apoi moare. Aceea să poate auzi despre el, că pre lucrători i-a apăsătoru greu cu lucru, pre servi i-a legat cu simbria cea mai mică; cocierii lui și dumineca au cărat la moară și la fabrică. S'a dat la pâră și cu unul, și cu altul, și ici, și colea. Câte odată a fost atât de brutal, că nici nu-l mai puteau suferi, și pe lângă toate acestea au plâns, au suferit orfanii și văduvele, că lor nu li s'a ajuns din venitul cel mare.

A fost credincios, a fost creștin, baremi așa cugeta el despre sine.

Iubirea de bani e o așa rădăcină, care tot felul de răutate suge în sine.

Sunt nu numai oameni singulari, ci și societăți, care spre foarte bune scopuri să formează, dară tocmai așa o fac, ca acest om.

Dară are iubirea de bani și o altă formă încă. Când omul sărac pentru 10—20 de coroane să îndeparte dela credință, uită de Mântuitorul, să pune la pâră cu frații săi și își amărește și a sa inimă într'atâta, că nici o bucurie nu poate locui în ea.

Iar omul cel drept împarte și dăruiește la cel sărac.

Din B. H.

Egiptenii.

(Spre orientarea învățătorilor școlii duminicale.)

Țara Egiptenilor a fost valea Nilului în Africa. Aceasta țară e foarte fructiferă din urmarea revărsărilor regulate a Nilului și a fost deja în timpurile de demult cunoscută ca câmara de bucate pentru țările învecinate. (I. Moisi 12, 10; 41, 57.)

Clima acestei țări e sănătoasă.

Egiptenii probabil sunt emigrați din înălțimea centrală a Asiei preste Arabia de miazăzi în Etiopia și au mers pe Nil în jos.

Câteva trăsături cunoscute ale religiunii lor sunt adorarea naturii sub închinarea soarelui și a Nilului cu cult precumpănind de morți, despre care dovedesc balzamarile morților și zidurile neruinabile de amintire. (Piramidele — mormintele regilor.) Deja în timpul mai bătrîn era la acest popor cultura și civilizațiunea, știința și artistica de găsit. Ei să ocupau și cu agricultura (plugăritul).

Egiptenii au fost aspru după casturi (clase) despărțiți, și mai ales închiși erau ei față de toți streinii. (I. Moisi 43, 32; 46, 34.) Aceasta ajută la aceea, că Israil nu s'a mesecat în Egipt cu poporul păgân.

Egiptul vechiu a fost un stat regulat cu administrațiune în scris, care fu stăpănit de Faraonii (regii) ce urmau unul pre altul. Lângă aceștia stăteau preoți învățați și o mulțime de oficanți bine organizați la dispozițiune. Regele gusta onoare dumnezească și suna ca următorul zeului Soare Ră și ca reprezentantul spiritelor luminei și a întunerecului. În popor domnea nobleța (boerismul) și jăfuia țărănimia. Selavii și presonerii de resboiu trebuiau să facă lucrurile cele mai de jos și mai grele.

Cercătorii istoriei Egiptului sunt toți de convingerea, că în Egiptul vechiu au domnit treizecișuina de dinastii (familii domnitoare). Schimbarea familiilor domnitoare e proba-

bil acolo a se căuta, că subdomnitori puternici (în principate) au gonit familia domnitoare sau la stângerea aceleia s'au îmbulzit pe tron.

La cetirea sfintei Scripturi aflăm noi peste trei sute de locuri, cari amintesc Egiptul sau pre egipteni. Cel mai vechiu e I. Moisi 12, 10 și cel din urmă la Apoc. 11, 8. În ce relațiune stă Egiptul către istoria cea sfântă, ni să lămurește din următoarele: Abraam merse jos în Egipt și iarăși napoi. (I. Moisi 12, 10; 13, 1.) Isaac să nu meargă în Egipt din cauza foametei. (I. Moisi 26, 2.) Iosef fu vindut în Egipt, trebuia să suferă mult acolo, fu înse înălțat preste Egiptul întreg. (I. Moisi 37—41.) Iacob merse cu toată casa sa în Egipt. (I. Moisi 46, 47.) Egiptul apăsă foarte pre Israeliți. (II. Moisi 1—8.) Moisi fu în Egipt născut și crescut. Egiptul să cercetează cu multe plăgi. (II. Moisi 12.) Israil fu seos din Egipt cu 600.000 de bărbați. (II. Moisi 12.) Dumnezeu amenință, pre Israil a-l mai duce la Egipt. Iosef fuge cu copilul Iisus în Egipt.

Din Wgo.

Servul.

De Christina Roy.

(Continuare.)

Rândunelele bătrine căutau pre copiii și fetele lor la olaltă, îi regulară, întrucât era de lipsă, mai ales la copiii, care erau de tot destrăbălați. Apoi să rugară și cântară, și din mii și mii de gure suna: „Rămas bun, Africo! Rămas bun, Africo!”

Soarele fu întunecat de nuorul cel negru, oamenii încetară a lucra, priveau în urma nuorului și ziseră: „Rândunelele merg acasă!”

Da, aceea era o cale frumoasă prin regiunea cea măreață până la Mare, frumoasă și pentru cunoștința înnoită, care o făceau rândunelele între olaltă. La porunca conducătorilor trebuia să odichnească adeseori și mult, așa că mai nici una din rândunele nu sâmțea oboseală.

De-odată văzură în depărtare Marea. „La odichnă!” sună porunca. Multe din ele ar fi voit mai bucuros a sbura mai departe, înse conducătorii nu îngăduiră: Aripelile aveau trebuință de odichnă, și ele trebuiau să se întărească cu rugăciune.

Conducătorii cercau întreaga taberă. Cine avea vre un defect mic sau doră ră aripă frântă sau ceva nesănătos, să o mărturisească, adunarea o va aștepta, până se va însănătoșa de tot.

Unii o mărturisiră, alții nici nu luau în samă așa vătămări mici. Iarăși altele au fost neascultătoare; când văzură în jurul lor mulțimea de insecte, nu să mai puteau stăpâni și tot hăpăiau după ele. Dojenirea rândunelelor albe, că numai acelea, cari să tăgăduiesc și își înfrână pofta, vor putea ajunge peste Mare, le intra printr'o urechiă, iar prin cealaltă ieșea.

În cele puține zile, în cari să odichnea tabera la marginea mării, deveniră atât de grase și leneșe, că ori unde să puncau, adormeau, și când nu dormitau, atunci să uitau numai după insecte. Ele dormeau și la adunarea cea mare de rugăciune, ba, chiar, când altele să rugau, nu să auzea glasul lor, și chiar când cântau dimpreună cu celelalte, era dorința lor numai după insecte.

„Așadară în numele Creatorului nostru mergem mai departe!” suna în taberă.

„Rămas bun, Africo! Rămas bun, Africo!” strigau iarăși mii de glasuri, „preste Mare mergem noi acasă”, și echoul răsuna „acasă!”

Copiii, cari cugetau la rîu, că n'ar fi nimic, acuși să convinseseră despre aceen, că Marea e mare și cât de mare! Mult sburau ei, și nu văzură nicăiri altceva, ca apă și iarăși apă.

Picioarele și aripile devenire oboșite, capurile începură a se pleca de oboseală, ochii priveau, ach, atât de cu dor priveau după un loc de odichnă, și conducătorii tot strigau: „Sburat, sburat!”

Acelea, cari nu luară în samă defectul sau aripile frâpte la țarm, picară una după alta în apa cea verde. Dacă pica vr'una sănătoasă, o purta apa puțin timp, apoi să arădică din nou cu putere înoită, dară acelea nu să mai puteau urca în sus, ele înotau și să înecau.

Cele cu insecte prea săturate rămăseră napoi, una după alta, mai nainte numai puținel, apoi tot mai mult; puterea le abzicea. „Așteptați-ne, așteptați-ne!” strigau ele și să rugau, — înzădar, porunca conducătorilor suna: „Sburat, sburat!” și era o poruncă dumnezească; că Dumnezeu a dat la fiecare rândunea ascultătoare atâta putere în aripi, cât îi lipsea spre a sbura preste Mare; cu fiecare minută fu puterea tot mai puțină, lor nu le iera iertat a se zăbăvi și a aștepta.

Sărmanele rândunele neascultătoare! Acolo la țarm nu-și puteau înfrâna pofta de carne, și acuma erau ele așa de grele la sburat, și urmarea poftii era, care trăgea corpul lor în adâncul Mărei.

La aceasta mai veni dintr'odată o vremeire, ploaie și furtună. Sute și sute de rândunele picară în Mare; care au fost ascultătoare și să puteau ruga, s'au recules iarăși, dară din cele nesupuse nici una nu scăpă. Prin neascultarea lor muriră ele în adâncimea cea înfricoșată; nici-odată nu vor mai vedea ele cuibul lor, nici-odată nu să mai întore napoi. Când le mergea rândunelelor mai rău, văzură ele din depărtare o corabie apropiindu-să. Ele să puseră jos pe ea, unde numai puteau. Oh, aceea era o bucurie! Deși matrozii nu să bucurau de aceea, dară călătorii și copiii, cari erau pe corabie. Ei să bucurau de ciripitul lor și le dădeau salutări pentru patrie.

După ce unele s'au odichnit, să puseră celelalte, și apoi iarăși altele, până s'au odichnit toate.

Dară încă o vremeire răi sirele ostirei de paseri. Să păru rândunelelor: „Nu merge, toate pierim.” „Noi nu pierim”, strigară conducătorii cei

albi, „numai credeți și ascultați, Dumnezeu ne va întări.”

„Pământ, pământ!” strigă de odată miiia cea de nainte. Ostirea întregă săltă. Păsărelele își culeseră ultima putere, și afară de acelea, cari în clipa din urmă își pierdură credința și nedejdea în ajutorul lui Dumnezeu, și cari astfel pierdură puterea lor, că picară și să prăpădiră, mai la țarmurii Europei, afară de acestea ajunseră toate la uscat și să întinseră spre o odichnă lungă, veselă.

Când erau ceva odichnite și reinviate, tinură ele iarăși adunare. Ele începură cu rugăciune și cântare veselă de mulțămii către bunul lor Creator, care atât de minunat le-a ajutat. Apoi le aștepta iarăși un lucru însemnat și sfătuire. Până aici sburară ele toate la olaltă, acuma fură împărțite. Fiecare rândunea trebuia să-și spună locul nașterii.

Au fost rândunele din Anglia, Franța, Germania, Rusia, Italia, Austria, Ungaria, și între acestea au fost și rândunele boeme și slovene. Ele fură împărțite mai nainte după țări, apoi după comitate și în urmă după orașe și comune.

Tabera întregă mulțami conducătoarelor sure; ele luară încă cu sine îndemnarea, dacă ajung acasă, să între cu mare săltare și să vestească oame-nilor sosirea vărei. Ele să despărțiră, și și sburau în lumea cea mare. Încă în sbor strigau una către alta: „Unde mergeți voi?” „La Petroburg! La Moseva!” „Și voi, încotro?” „La Paris!” „Și noi la Pragi!” „Noi la Viena!” „Noi la Roma!” „Sburăți cu Dumnezeu! Sburăți cu Dumnezeu!”

După ce s'au despărțit și acelea, cari locuiau mai aproape de olaltă, să însoțiră, începură rândunelele boeme o convorbire cu cele slovăcești:

„Unde mergeți voi?”

„La Viena!”

„Și unde locuiți voi acolo?”

„Noi am zidit cuibul nostru la biserica votului; aceasta biserică fu zidită spre amintire la aceea, că odată un om rău voia să omoară pe împăratul

și Dumnezeu n'a lăsat aceea. Este că oamenii nu bucură ne văd acolo, dară noi am întreat de Domnul, că oare iertatu-ni, și el zise: Da! Deci locuim noi acolo. Și acestea locuiesc tocmă sus pe turnul lui Stefan. Da voi de unde sunteți?"

"Noi locuim în Prag, la Hradșin, acesta a fost castelul regilor din Boemia, și la biserica Veit. De multe ori deja gândeam, că ar trebui să ajutăm camenilor a zidi, ca să ajungă odată gata. Ei zidesc pe aceea biserica mai mult de o sută de ani deja."

"Noi mergem la Trencin!" (un comitat între slovaci.)

"Unde-i aceea?"

"În valea Vaagului."

"Și noi la Budapesta; acolo e bine a locui, că la Dunăre sunt multe insecte."

"Locuiți voi doară în palat în Buda?"

"Oh nu, acolo nu ne-ar fi bine."

"Și de unde sunteți voi?"

"Noi suntem de pe sate și locuim aproape de olaltă, numai preste o movilă trebuie să sburăm, atunci suntem la olaltă. Dară aici e granița; noi trebuie să ne despărțim. Dumnezeu vă însoțească!"

"Dumnezeu vă însoțească!"

Așa veniră rândunelele din Africa preste Marea cea mare, fiecare în locul, în orașul și satul, ba în cuibuțul ei propriu. Ele veniră în satul nostru, în căsile noastre. Ele veniră cu mare săltare. Noi le-am și salutat cu bucurie: "Ach, rândunelele au sosit, acuși va fi vară!"

"Deci astfel au venit rândunelele acasă", închise Method.

"Dară oare cum veți ajunge voi odată acasă? Sau gândiți voi, că sunteți deja acasă și veți rămânea aici pe veci?"

"Oh nu", precugetară copiii mai mari, "că noi trebuie să murim."

"Și unde mergeți apoi?"

"În mormânt", ziseră unii, "în cer", ziseră alții.

"Da, în cer este patria noastră. Dară, ce gândiți voi, ajunge-veți voi

de sigur în cer? Ce făcură rândunelele pe cale?"

"Ele să rugau, ele ascultau."

Un copil mic să ivi: "Ele nu mâneau multe insecte."

"Așa vedeți voi, dacă vreți să ajungeți în cer, trebuie și voi să ascultați, ce Dumnezeu poruncește, și nu vi iertat a face aceea, ce el oprește. — Acuma îmi spuneți versul, pre care v'am învățat."

"Fiul omului a venit, să caute și să mântuiască ceea ce este pierdut."

"Știți voi încă, cine este „Fiul omului”?"

"Domnul Iisus", strigară copiii.

"Și pre cine veni el să caute?"

"Pre noi."

"Da, pre noi. El veni, dupăcum v'am mai și spus-o, ca să moară pe cruce pentru păcatele voastre și ale mele, și acuma ne caută. Cel ce crede în el, acela îi urmează și nu mai are a muri pentru păcatele sale; el nu are mai departe nimic de făcut decât a asculta ca rândunelele, atunci îl duce Domnul Iisus acasă în cer. Aceea va fi o mare bucurie. Acolo va sbura fiecare în coliba sa, ca într'un cuib. Dară acuma mergeți numai, vitele voastre sunt deja neliniștite; și nu uitați, cum au venit rândunelele acasă din țara cea îndepărtată; iubiți-le și le prețuiți, că ele au făcut calea cea lungă, că acelea sunt rândunelele cele ascultătoare, cele neascultătoare s'au înecat în Mare și sunt acolo îngropate."

Copiii să împrăștiară pe pășune la vitele lor, tinerii rămăseră singuri, cufundați în precugetare adâncă.

"Auzi, Method", zise deodată Samco, "aceasta-i o istorisire neobicinuită. Dacă aceasta are să fie o icoană a călătoriei noastre spre patria cerească, atunci noi aici în Hradova nu suntem nici pe cale încă."

"Așa, gândești tu? Și de ce?" Preste buzele lui Method sbură un zimbet frumos.

"Dapoi, rândunelele începură toate cu rugăciune, și să pregăteau pentru cale, dară noi trăim așa, ca și când

am avea să rămânem aici pe veci, deși avem în sat un cimiter. Noi nu începem nimic cu rugăciune."

"Și oare de ce nu? Oare nu-i el atotputernic, că puteți toate cere dela el?"

"Da, dară noi nu gândim la el."

"Samco, rândunelele ținură un sfat și o adunare de rugăciune, până nu plecară pe calea spre patrie. Deși ar fi foarte la loc, dacă satul nostru întreg ar veni la o altă, ca în rugăciune să se predea lui Dumnezeu și a-l ruga, ca el să vă treacă norociți peste Mare la țarmurii vecinicei mântuire; dară deoarece nu o vor face toți dintr'odată, oare nu o putem noi doi începe și a o face acuma?"

"Acuma, aici? Aceea ar trebui în biserică făcut."

"Noi și acuma suntem în un templu, pre care însăși Dumnezeu l-a zidit, și el este în tot locul. Nu o gândești tu?"

"Acea-i adevăr; dară eu nu mă știu ruga."

"Oare vrei tu să te rușineze rândunelele? Rândunelele știu spune Creatorului lor, ce le trebuiește; oare de ce tu nu? El e ca un tată și un tată bun. Mulțamește-i pentru aceea, ce ți-a dat bun până astăzi. Roagă-te lui pentru iertare, că nu ai gândit la el, și roagă-l, ca el să-ți ajute, de astăzi nainte așa a trăi, ca să poți odată merge acasă."

Era deja târziu seara, când acești doi prieteni ajunseră acasă.

Samco cel cufundat în gânduri nu o luă în samă, cât de veseli erau părinții și cât de buni către el. El văzu în coridor (târnat) un cuib și o paserică frumoasă sburând încoace și încolo, și în gândul său sună mereu: "Astfel au venit rândunelele acasă."

"Ach", oftă el din adâncul sufletului său, "aici le aveam eu în fiecare an și nu știam, că Dumnezeu mi le trimete ca o îndemnare vie, că și eu odată am să merg acasă și am să mă pregătesc de cale."

"Cetiți cuvântul lui Dumnezeu în casele voastre, așa veți afla pre Chris-

tos; el vă va face fericiți și vă va învăța prin Duchul său, cum puteți să veniți acasă", a zis Method, când să despărțiră.

El voia să asculte și la început numai pentru sine să cetească, pentru că nu cunoștea încă bine literale; când le va înțelege mai bine, îl vor asculta și alții. (Continuăm.)

DIN FĂURIE.

"Wahrheitszeuge", foaia fraților germanii, aduce în privința reculegerii lăuntrică următoarele, cari noi foarte le-am recomanda cetitorilor nostri:

"În Ps. 32 cetim noi: „Învăța-te voiu, și-ți voiu arăta calea, în care să umbli, cu ochiul meu te voiu conduce. Nu fiți ca calul, ca catărul fără înțelegere: Cu frâu și cu zabală, po doaba lor, să îmblânzesc, altfel e se apropie de tine." Aici este vorba despre conducerea cu ochii lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu are să conducă pre cineva în așa chip bun și gingaș și dacă avem să luăm sam la sâmnul ochilor lui Dumnezeu atunci avem lipsă de două feluri una, ca să trăim în societate strins cu Dumnezeu prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune și prin face rea voinței lui. A doua, că din lăuntru să fim bine reculeși și liniștiți - „Sufletul meu e liniștit în D-zeu!" - și că în aceasta reculegere lăuntrică să fim cu cea mai mare luare de sam spre Dumnezeu îndreptați. Ps. 12: „Iacă precum ochii servilor sunt îndreptați către mâna stăpânului lo așa ochii nostri sunt îndreptați către Iehova..."

Cum Dumnezeu nu poate conduce fără aceasta societate intimă de fără de reculegere lăuntrică și „atenț unea încordată", aceea a arătat odată omul cel cunoscut alui Dumnezeu Chr. Henrik Zeller foarte frumos. I luă un fir lung, subțire. Un cap

il dădu în mâna unui copil, celalalt în mâna sa. Acuma trimese el copilul într'o odăie mai îndepărtată, așa că ei nu să puteau vedea unul pre altul. Dacă acuma era firul întins, simți copilul și cea mai lină tragere. alui Zeller de el, iar dacă lăsa copilul firul slăbit (neîncordat), atunci nu observa nimic sau mai nimic nici din cea mai tare tragere. Să punem cazul, firul ar fi fost întins, iar copilul nu ar fi luat sama, el ar fi fost distras, încă n'ar fi simțit nimic.

Astfel e dusă curând luarea aminte, dacă societatea cu Dumnezeu e neîncordată sau dacă lipsește buna reculegere și atențiune. „Acolo șed oamenii apoi într'un unghiu și așteaptă după un înger,” zice Luther, adevă ei privesc după careva sămne neobicinuit. Dece? Lipsește ținuta cea bună către Dumnezeu, și pentru aceea nu sunt ei apropiabili pentru conducerea obicinuită alui Dumnezeu. Pre un Balaam, acărui inimă nu era de tot îndreptată spre Dumnezeu și care era prin patimele sale nclinistit, trebuia să-l sfătuiască Dumnezeu prin un înger, ba, când el nici pre acesta nu-l văzu, prin un asin. După aceasta stă conducerea obicinuită alui Dumnezeu mai pe sus decât cea neobicinuită. În cazuri neobicinuite este în tot cazul de lipsă și firește, că Dumnezeu să și servește de o conducere neobicinuită, după cum o putem noi vedea din multe pilde în Biblie.“

* * *

„Nu roadeți pe oase, ci mâncați carne, că este,” a zis cineva, când i s'a spus, că nu poate bine înțelege toate câte le ceteste în Biblie. Noi încă am auzit puținele plângeri în vremea din urmă în privința celor ce se se scrie în „Adevărul”. Ei nu le pot înțelege, pentru că sunt prea sus, „prea pe gramatică” scris, e codirea lor, și pentru că nu o pot înțelege, ori că nici nu o abonează, ori că abzie unii de ea. Că cât e de

mare „gramatica” noastră, aceea o știu cei ce o cetesc în țări îndepărtate. Ei ne-ar și putea-o spune. Oamenilor din România le este foia noastră iubită și plăcută, că abea o așteaptă, deși la ei e „gramatica noastră” prea simplă, și ei ar avea mai iute cauză la abzicere, decât ai noștri. La frații noștri din America așa credem, că gramatica noastră nu prea pe sus, ci o pot destul de bine înțelege și sunt îndestulați. Ei ne-ar putea aceasta mai bine spune, dacă s'ar pune jos și ne-ar scria ceva despre ea. Gramatica noastră numai la aceia le poate fi prea pe sus, cari ca oamenii din bătrini învățați cu sapa de lemn, nu vreu să cunoască, că cea de oțel mai bine pătrunde. În sfârșit nu e gramatica noastră la aceia plăcută, la cari le cam pare rău de bani pentru aceasta foia, care e îndatorată a le aduce cu fiecare număr câteva adevăruri neînvălit, cari fi împunge, le spune prea pe față aceea ce ei nu ar trebui să facă ca creștini, dară ei nu vreu să-și lase năravul, mai vreu să nădușască pre acest martor, care nu-i cruță, ci le spune, că nu umblă pe calea lui Dumnezeu.

Noi suntem de aceea părere, că nu gramatica noastră are să fie strămutată, că noi scriem cât mai simplu să poate, ci trebuie schimbat năravul cel rău și necuviincios la mulți, cari s'ar împiedeca aici. Apostolul îndeamnă pre tânărul său adjutant a mustra și a îndemna la timp potrivit și nepotrivit, și foia noastră, și dacă nu e un apostol Pavel, ori Timoteiu cel tânăr dară plin de frica lui Dumnezeu, totuși ea nu poate tăcea păcatul acelor păcătoși siguri din Sion, ci îl muștră din nou și din nou. Dacă noi suțtem muștrați de ea, atunci nu ea trebuie delăturată prin abzicere de ea, ci păcatul trebuie delăturat, care ne desparte de Dumnezeu, și noi desigur nu am vrea să fim despărțiți de el. Dacă dară arădicăm degetul dojenitor, nu o facem din ură, nici nu

numim pre cineva în persoană, ba, așa zis nici nu-l știm noi pre acela, cum avea Timoteiu să o facă, când avea a muștra în față, și totuși zice apostolul, că se vor întoarce dela adevăr la basme (povesti fără de duh și viață), grămădindu-și învățători, cari nu că iar muștra din cauza păcatului, ei îi liniștesc, ba, doară le și mai ajută, le fac ocațiuni a păcătui; iar apoi îi netezesc și le lingusec.

Sunt alții, cari și-au stricat pofta de gramatica noastră pentru că au aflat o mai bună gramatică în foile lumesti, acelea li sunt mai plăcute. Ne putem gândi, unde pot așa oameni ajunge. La așa unii și gramatica Bibliei cu ușor poate să devină neplăcută și neînțeleasă, și numai a lumii gramatică le poate fi de ajuns de bună. Oh de ar ajunge aceste puține scântei a făurărului la inimile multora și i-ar aprinde spre iubire către lucrul cel măreț alui Dumnezeu, atunci de sigur nu vor mai cărti, ci vor căuta a sprijini cauza lui Dumnezeu și în scris.

MISSIUNE.

* **Botez în Szabadhely.** După bunăvoința Domnului lângă multă trudă în ziua de 10 Maiu au stat în haine albe înaintea Domnului 12 suflete, dintre cari au fost 9 bărbați și 3 femei.

Actul botezului s'a îndeplinit prin bătrînul frate Cornea. Noul botezați sunt 11 din Aradkövü (Cuvin) și 1 fr. din Igrîș.

Glorie și mărire fie Domnului, că am petrecut în pace. O mare bucurie ne-a făcut chorul din Covasînț, care sosind după amiazăzi ne-am bucurat până în sfârșit. Pentru toate mulțămim Domnului și îl rugăm, ca el să binecuvinteze nouile plante în grădina sa, ca să aducă roadă bogată pentru vecinicie.

Trimes de P. Clirclean.

* **Bucurie de Paști.** Cu ocasiunea sărbării paștilor a. c. a dat Domnul adunării din Roșia de pe murăș bogată ocasiune a se bucura. În șirul dintăiu a fost în luna paștilor sărbare de botez, deoarece 15 suflete din loc și mai 2 din lături au fost, după buna lor mărturisire, că și ei într'adevăr au înviat din moartea păcatului, și trăiesc o viață nouă, botezate prin fr. Irdôs în valea ce curge prin comună. A treia zi de paști, adevă marti, a fost o sărbare de împreunare între un fr. tînăr din Lalașinț și o soră tînără din roșia. Atât la botez, cât și la împreunare au luat parte mai mulți frați din prejurime și un frumos număr de ascultători, mai ales la botez a fost chorul din Corbești, și ne-a îmbucurat prin cântări frumoase. Domnul le resplătească osteneala; tot așa să binecuvinteze el pre cei nou botezați, ca nu numai botezați să fie, ci ca să și crească ca creștini adevărați. Tot așa să binecuvinteze el și legământul celor nou căsătoriti, ca ei în toată viața lor să poată fi spre onoarea și podoaba Mântuitorului lor.

Trimes de Un participant

* **Botez în Dayton, Ohio, America.** O mare bucurie am avut noi turma cea mică a Domnului, în Apr. 5 la oarele 3 d. a. când 3 suflete au depus o bună mărturisire, că ei voiesc să facă un nou legământ cu Domnul prin botez, și adăugându-se către turma Domnului.

Serviciul s'a ținut de către fr. nostr. I. Bulea. Actul botezului s'a îndeplinit în adunarea fraților englezi prin botezătorul lor, fr. Hall.

Noul botezați au fost din Buteni 2, Teodor Crișan și Simion Burza, iar al 3-lea Nic. Neța din Păuliș, com. Arad. Un frumos număr de popor din neamul nostru român a luat parte cu noi la bucuria în Domnul. Încă 3 suflete s'au botezat și dintre frații maghiari. Dec Domnul binecuvîntarea sa preste nouile plante și le țină în turma sa.

Trimes de I. Pruncu.

* **Botez în Avasfalva.** (Branesti.) În 26. Apr. am avut o mare bucurie, că ne văzurăm o mulțime de frați și surori din mai multe adunări în branești, unde cu doi ani mai nainte era un întunecet mare. Ne bucurăm acum, că văzurăm în mijlocul nostru și din brănești vre-o 11 frați și surori, și încă 1 prieteni, cari erau din branești 2. din Sintești 6 și din haugești 1 prietină, toți îmbrăcați în haine albe. După ce respunseră că au o viață și o inimă nouă, și că au sămțit nașterea de sus și li s'a arătat împărăția lui Dumnezeu, fură botezați după Marcu 16, 16 în riul care curge de alungul comunei. Domnul a hotărît un timp frumos de primăvară. Actul botezului s'a implinit prin fr. Ignea. La fața locului a fost o mulțime de ascultători. Judele comunal foarte mult bine ne-a făcut ori de câte ori am avut botez în branești, făcând rânduială de liniște. Noi rugăm pe Domnul, ca să-i plătească facerea sa de bine. Domnul să crească și plantele sale cele noi, ca să aducă rod însutit, ca să se lățească împărăția lui în toată cuprinderea pământului, și în comitatul nostru Carașseverin. Amin.

Un participant.

* **Noua școală de misiune pentru frații nostri din Ungaria** s'a hotărît la începutul acestei primăveri ca să se zidească în Budapesta. Este un lucru bun și o frumoasă silință, și nu e de nesocotit, că frații nostri, deși fără de mijloace la îndemână, totuși îndrăsnesc a întreprinde așa lucru. Mijloacele vin prin sămări, adecă făgăduințe din partea celor ce nu au îndată. Un frate din Bpesta, care a fost mai nainte crișmar umplând oamenilor păharul cu otrava omoritoare de corp și suflet, cu alcoolul, iar acum căutând a-și face face prietini din mamonul nedreptății, a dat 10.000 coroane. Oare cine i-ar urma pilda. Rugați-vă, fraților, pentru lucrul cel bun, și nu lăsați punga închisă.

Deasemenea frații din Germania s'au apucat la zidirea unei școală cu binișor mai mare decât cea ce era, în care vor putea apoi toți aceia frați învăța, cari vor avea dorință după învățătura cea sănătoasă, și fără de deosebire din care țară și limbă ar fi din Europa. Aceasta casă încă costă mii grele, cari din iubire vin laolaltă. Ce nu poate face iubirea! Dară ea trebuie să fie mai nainte și încă așa, ca să nu se înțeleagă pe dos ceea ce să face spre înaintare și cultură.

Numai una pagubă au frații nostri în Germania, și aceasta-i o pagubă nespun de mare, la care și noi ne exprimăm sincera compatimire, că fr. G. Braun, cassarul pentru aceasta zidire și fostul cassar de mai mulți ani, care foarte mult a făcut în acest lucru, despre care zise în aceste zile un frate, că e mai așa, că nu am putea fi fără de el, în ziua de 12 Maiu st. n. fu înmormântat. Deu Domnul mângăiere fraților nostri și pună cât de curând un alt stâlp în loc cum era acest frate credincios! B.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 7. Iunie.

23. Șamaritanul mulțămitor.

Luca 17, 11—19.

Cuvânt de aur: „Nu s'au aflat să se întorcă, să dea mărire lui Dumnezeu decât numai acest strein?” Luca 17, 18.

Ori încotro ar fi și mers Iisus și și-ar fi luat calea sa, în tot locul a aflat el boală și lipsă, dureri și lacrimi. Păcatul arată în tot locul urmele sale în ruinarea vieții. Dară Iisus întimpină lipsa cu o inimă îndurătoare și cu ajutor puternic. Unde tot ajutorul omenesc abzicea, acolo să dovedi el ca Iisus, puternicul ajutător. Nici o boală nu era așa de adânc înrădăcinată și ar fi fost atât de lățită, care el n'ar fi mai putut-o

vindeca. Și lepra, acest simbol al păcatului în Israel, nu era așa, că Iisus să n'o poată curăți. Mai înainte a vindecat el leproși, și lecția noastră de astăzi ne arată, cum a dat el ajutor și vindecare unei mulțime de leproși.

Aici vedem noi: 1. Lipsa celor zece leproși. (v. 11—13.) 2. Ajutorul cel neîntârziat, puternic al Domnului. (v. 14.) 3. Mulțămita aceluia unul dintre zece. (v. 15—19.)

Întrebări reasumătoare: 1. Unde călători Domnul Iisus? 2. Care cale o luă el la aceasta? 3. Pre cine întimpină pe aceasta cale? 4. Ce făcu aceasta boală atât de dureros și înfricoșat? 5. Despre ce e ea o pildă bună? 6. La ce mână lipsa pre acești oameni? 7. Cum să arată Iisus către ei? 8. Ce ceru el dela ei? 9. Cum o pățiră ei? 10. Ce făcură ei acuma? 11. Cine era cel mulțămitor între ei? 12. La ce îl ajută pre el mulțămitor?

Duminecă, în 14. Iunie.

24. Venirea împărăției lui Dumnezeu.

Luca 17, 20—37.

Cuvânt de aur: „Iacă împărăția lui Dumnezeu este deja între voi.“ Luca 17, 21.

Întrebarea după împărăția lui Dumnezeu fu la Iudei tot așa de multe ori aruncată ca la credincioșii de astăzi întrebarea după venirea Domnului. Își faceau și păreri hotărâte și așteptări, care înse erau pământesti. Acestor cuprinsuri să supuseră și învățăceii lui Iisus, și încă înainte înălțării la cer întrebă ei de Domnul: „Au într'aceste zile vei restatornici împărăția lui Israel?“ Iisus să sili întotdeauna, a arăta caracterul cel spiritual a împărăției lui Dumnezeu. În diferite pilde și alte exprimări învăță el pre învățăceii și pre popor, că împărăția lui Dumnezeu nu e o împărăție din asta lume; dară ei nu să puteau despărți de părerile lor. În lecția de astăzi sunt fariseii, cari întrebă de Iisus după împărăția lui Dumnezeu. Iisus dă răspunsul potrivit și apoi învață pre învățăceii săi despre venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Aici vedem noi: 1. Împărăția lui Dumnezeu nu e o așa împărăție, ca împărățiile acestei lume. (v. 20—21.) 2. Împărăția lui Dumnezeu pășește numai cu revenirea lui Christos la iveală. (v. 22—37.)

Întrebări reasumătoare: 1. După ce întrebă fariseii pre Domnul Iisus? 2. Cum răspunde Domnul întrebarea? 3. Cum va reveni Iisus? 4. Dară ce să întâmplă mai înainte cu el? 5. În ce stare va fi lumea, când va veni Iisus? 6. Ce îi va fi ei venirea lui Iisus? 7. Pe ce se va arată, dacă cineva esto alui Christos? 8. Pre cine amintește Iisus ca o dojeană? 9. Ce va lucra revenirea lui Iisus? 10. Cine vor fi despărțiți de oaltă? 11. Cum ai păți-o tu, dacă ar veni Iisus acuma?

Duminecă, în 21. Iunie.

25. Prietinel păcătoșilor.

Luca 18, 9—14; 19, 1—10.

Cuvânt de aur: „Nu am venit să chiâm pre cei drepți, ci pre cei păcătoși, la pocăință.“ Marcu 2, 17.

Iisus a venit în lume, ca să mântuie pre păcătoși. Numai puțini oameni sunt, care ar fi în lăuntru lor convinși de păcatul lor. Cei mai mulți oameni cred, că ei sunt oameni buni. Acești oameni buni, bravi sunt cele de multe ori foarte închipuiți și făloși pe vârtuțile lor. Ei socotesc viața lor neprihănită înaintea oamenilor ca merit și cred, că ar avea dreptul, a și pretinde aceasta dela toți oamenii. Iar cine este înaintea sa și înaintea altora un păcătos, pre acela îl nesocotesc. El e după părerea lor un om, pre care trebuie să-l lapede Dumnezeu, care numai în iad are loc și cu care ca om de omenie și pios nu-i iertat să avem însoțire, nici cu acela scop, a-l dobândi pentru Dumnezeu și pentru o viață mai bună. Acestei părere și cuget a pășit Domnul totdeauna foarte în contra. El să plecă în iubire către cei păcătoși și i-a atras puternic. El nu să învoi nici-odată la păcat, nici nu-l înfrumșeța; ci el căuta a face pre păcătoși liberi de păcat și a-i dobândi pentru Dumnezeu. El era un prietin cald a păcătoșilor, care să îndura de ei din inimă, cum să îndură un medic de cel bolnav și caulă

a-l ajuta. Aceasta ne arată și lecția de astăzi într'o pildă și o istorie.

Aici vedem noi: 1. Un pios neîndreptat și un păcătos îndreptat. (Cap. 18, 9—14.) 2. Un păcătos căutător, în acărui casă Iisus aduce mântuire. (Cap. 19, 1—10.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cui istorisi Domnul Iisus pilda? 2. Ce era rugăciunea fariseului? 3. În ce stare s'a aflat vameșul? 4. Cum pertractă Dumnezeu pre acești doi rugători? 5. Cine voia să vază pre Iisus cu dor în Ierichon? 6. Pentru ce nu îl putea el vedea? 7. Cum învinse el aceste piedece? 8. Ce-i strigă lui Iisus? 9. Cum să arătă el la aceea? 10. Ce aduse Iisus casei sale? 11. Ce o Iisus pentru cei pierduți?

Duminică, în 28. Iunie.

26. Refusarea cea mare.

Marcu 10, 17—31.

Cuvânt de aur: „Nu puteți servi lui Dumnezeu și lui Mamon.” Luca 16, 19.

Capitolul de astăzi e de cea mai mare însemnătate, deoarece conține adevăruri foarte serioase, care de noi toți sunt foarte mult de observat.

Aici vedem noi: 1. Convorbirea lui Iisus cu tinărul cel bogat. (v. 17—22.) 2. Vorbirea lui Iisus despre cei bogați. (v. 23—27.) 3. Vorbirea lui Iisus despre învățacei. (v. 28—31.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine voni la Iisus cu o întrebare foarte însemnată? 2. Ce respinge Iisus cu răspunsul său? 3. Ce cere Iisus dela acest tinăr? 4. Cum stătea tinărul către cerințele legii? 5. Ce voia deci să facă Iisus cu acest tinăr? 6. Dară ce era de lipsă, că să pășască în urmarea lui Iisus necontentit? 7. Cum să hotări acest tinăr? 8. În care primejdie maro să afla el? 9. Ce spune Iisus despre cei bogați? 10. Ce spune el despre mântuire? 11. Ce avem, când pentru Iisus toate lo lăsăm? 12. De care piericlu avem și atunci a ne fori?

A III-lea pătrar.

Pentru Duminică, în 5 Iulie.

27. Lucrul în viaa Domnului.

Mateiu 20, 1—16.

Cuvânt de aur: Mateiu 5, 45.

Știri din streinătate.

În America au avut frații nostri în ziua de Paști în câteva adunări botezuri, și s'au botezat 355 suflete. Char Domnului!

În anul 1913 s'au botezat în America 284,195 de suflete, adăugându-se la turma lui Christos.

Frații englezi din America au în țările păgâne 796 de missionari trimeși, ca să predice Evangelia cea măreață la bieții păgâni. — Fii sigur, iubite cetitorule, că pioneri ca bapțiștii nu au fost alții, numai apostolii Domnului, pentru că noi avem adevărul tocmai așa, cum îl aveau apostolii.

Tremont Temple, adunarea fr. Ior englezi din orașul Boston, a costat — zidirea ei — 1.175,000 de dollari, și acuma cum stă gata cu totul costă 1.250,000 de dollari, sau în banii din Ungaria 6.250,000 (șasă milioane două sute cincizeci mii) de coroane.

În America este un băiat de 14 ani, el e frate în Domnul și fiul unui fr. englez din Anglia, care predică Evangelia în cele mai mari adunări ale fraților americani. Băiatul predică în fiecare seară la sute de suflete. În anul trecut a ținut evangelizare în orașul Buffalo, într'o adunare mare, și rezultatul a fost bogat, așa, că în timp de 4 luni s'au botezat în aceea adunare 150 de suflete.

După aceea a mers la Detroit, încă la o adunare mare, și și acolo au luat sute de suflete parte la cuvântul Domnului. Acuma e el în Cleveland, și a pus în uimire gata tot orașul. În toate sările aleargă sute de suflete nainte de timp la adunare, ca să aibe loc, că altecum de va aștepta până la timp (cum o fac mulți la noi), să întâmplă de e atât de plină adunarea de nu mai încăp când are a se începe. Oh, dee-ne Domnul și nouă așa copii, car!

să predice Evangelia, nu sumeția, mântuirea, nu pisma!

În Rusia s'a suit numărul fraților în anii trecuți așa, că astăzi sunt 100,000 de frați ruși.

În America avem 15 frați englezi, cari au fost preoți catolici, și niște frați bătrîni i-au întreat, că cum de au lăsat preoția, și de ce nu s'au lipit de sectariști? Ei au respuns: „Noi ne-am convins, că Domnul Iisus n'a organizat preoțimea, precum nici sectele. Noi am cercat ani de zile Scriptura, și și aceea ce cred mulți sectariști, și noi nu mai vrem a avea tradițiuni păgânești, nici ordine omenesti, ci pre Christos.“ Dapoi oamenii cu mințe nu pot cădea în teorie, ca să se facă iarăși sectariști, sau să rămână în sectele unde erau, ci au venit în turma lui Christos. Lăudat fie Domnul și pentru aceasta!

DIFERITE.

O lumină fără de feștilă.

Sillo e un păgân, care deja de patruzeci ani cercetează învățătura despre botez. Soția și copiii lui sunt toți botezați. El însăși știe vorbi ca un creștin limbut. Câte odată vine el la missionar și să plînge de ne-supunerea soției sale sau despre ploava, care i-a fi stricat bucatele. Ca să scape de el îi dădu odată fr. N. o luminare de său, aceea s'o aprindă el pe seară copiilor săi ca să poată învăța. A doua zi dimineața e el din nou aici, de tot intristat, că lumina ar fi fost fără de feștilă, și acumă încă să-i fie spus soția sa, că și el e așa o luminare, o bucată de său fără de feștilă; că deși a auzit el biblia întreagă, totuși nici un învățător n'a fost în stare, ca să-l facă să arză și să lumineze, că în inima lui nu ar fi feștilă, adevă-

credință. Deci să-i spună lui Missionarul, că oare așa e. Acesta îl întreabă după lucrarea și purtarea sa în vremea din urmă și îl convinge, că la el nu este credință de găsit. „Nu,“ zise el, „eu nu știu, cum e câte odată cu mine...“ Fără de rămas bun să duse de acolo. Puține zile după acestea veni el iarăși la învățătura despre botez. Fr. N. îl întreabă, ce ar căuta între cei ce învăță. „Feștilă caut eu,“ zise el. Ach, câți creștini sed astăzi la noi în casa lui Dumnezeu și ascultă cuvântul cu anii îndelungați, ei să numese doară chiar creștini botezați, dară le lipsește feștila. Oh, de s'ar trezi și ei, ca să caute aceasta feștilă, că fără de ea este toată ostencala lor zădarnică, ei nu pot lumina, că nici nu ard, le lipsește feștila arzătoare și luminătoare, iubirea arzândă și credința, care nu e trândavă a face ori-ce lucru bun pentru Mântuitorul său, nu cunoaște ostencala, ci lucră ca un om viu, sănătos în credință. De-ne Domnul mulți oameni sănătoși!

După Wyg.

Nu știți voi, acărui Duch sunteți fi?

În războiul ruso-iaponez împușcă fără de nici o pricină un rus beut pre un chinez creștin. El îl răni spre moarte și fugi. Ca să poată apuca pre cel păcătos, duseră ostașii, cari erau presupuși, după olaltă în ospitalul de missiune pe din naintea patului de moarte a chinezului rănit. Inse acesta nu era de mișcat, a arăta pre ucigaș. „Eu tot am să mor, pentru ce să fie el împușcat?“ respunse el. Când îi asigurară, că acela să nu fie împușcat, ci numai, după cum a meritat-o el, să fie pedepsit, zise el: „Eu l-am iertat; pentru ce să suferă acela om pentru mine?“ Îi se adusă înainte, că acela rus își va repeta faptul său, dacă ar scăpa nepedepsit, dară el accentuă cu mare energie: „Acela de sigur nu: o va mai face, dacă va auzi, că eu l-am iertat.“ Așa

adormi el în pace. Dar tu creștine, ști tu ierta? „Celui ce iartă, se va ierta.“

Wge.

Mai aproape, Doamne.

Chiar și într'un ospital, unde atâta mizerie să poate vedea, să întâmplă, că medicii și îngrijitoarele de bolnavi sunt apucați și varsă lacrimi. O fetiță de șasă ani, peste care trecu o trăsură și o răni spre moarte, fu adusă într'un ospital, unde făcură toate, ca să-i aline durerile și să o ajute; dară medicii o văzură bine, că sfârșitul micuței era aproape. Copila era leșinată. Când apoi să trezi iarăși, întrebă îngrijitoarea: „Vrei să bei ceva?“ La cererea ei îi întinse un păhar de apă amestecată cu vin. Copila să întoarse, privi în sus și începu cu glas lin a cânta: „Aproape-mi fii, Doamne, mai aproape!“ Ea cântă versul întreg, dară mai de parte nu putu ea; numai încetșor cântă ea și al doilea vers. Ceilalți bolnavi să proptiră pe brațele lor și priveau spre copilă. Când răsună și versul din urmă, să închiseră ochii ei, o mișcare lină, și ea era moartă. Suspineri grele să auziră în odaia, și un bolnav mult năcăjit strigă: „Oh Dumnezeule, dă-mi așa un cuget!“

Răsunarea creștinească.

Pe una din insulele sociale, Raiak-ka, veni treaba la luptă între creștinii cei adunați în jurul regelui și între păgâni. Ceata cea mică a creștinilor s'a retras de păgâni până la capătul insulei. Aici așteptau ei atacul păgânilor. Aceștia veniră în cete mari pe apă în luntrele lor. Tocmai la coborire fură ei de creștini hotărît atacați și o luură fugă în deplină încurcare. Creștinii făcură mulți captivi. Aceștia să temură tare, că vor fi arși de creștini, dară nu li s'a întâmplat nici un rău. În loc la aceea fură ei cu prietenie ospătați. Ei mai nu puteau mânca de uimire pentru

iubirea dovedită. În sfârșit să sculă unul dintre păgâni și zise: „Asta-i vorbirea mea: Fiecare urmeze plecării sale, dară eu nici-odată nu mă voi mai închina așa unor zei, cari nu mă pot scuti în oara primejdiei. Noi am fost de patru ori mai mulți ca acești oameni rugători, și totuși ne-au învins ei fără nici o greutate. Eu merg și mă unesc cu acest popor rugător!“

Missiunea de scrieri.

După cum am mai amintit în alt număr a acestei foi, s'a înființat la noi în Kőrösbökény o reuniune pentru împărțirea scrierilor creștine. Aceasta reuniune stă — laudă Domnului — și lucrează condusă de câțiva frați ca comitet, între cari și scriitorul acestor șire funcțiunează ca secretar, către care și alții frați din alte locuri pot să se îndrepte prin scrisoare spre a căpăta ceva îndrumări în acest lucru. Inse noi am avut dorința, ca nu odată în lună să lucrăm împărțind „Razele Aurorii“, ei a noastră dorință este a o împărți, de se poate, în fiecare Duminică. Aceasta inse nu ni să poate da, că abonatori sunt până astăzi, cu știrea mea, foarte puțini, așa, că nici un singur număr pe lună nu să plătește a se face. La aceasta inse ne sare tipografia noastră întru ajutor.

Acest ajutor noi bucuroși îl saluțăm, știind că servește lucrului și scopului bun. Așadară noi căpătăm ajutorul și acela va fi așa, că „Razele Aurorii“ vor ieși tot la 2 săptămâni, și vor fi într'un an 26 numere. Prețul va fi foarte ieftin, așa că fiecare ar putea-o abona. Prețul ei va fi de exemplar precum urmează: 1—2 exemplare, de exemplar cor. 1.20., pe anul întreg. 3—10 exemplare la o adresă cor. —.80 de exemplar. 11—50 exemplare la o adresă cor. —.60., de exemplar. 50—100 exemplare la o adresă cor. —.50 de exemplar. Așa-i că vor fi ieftine? Dară să nu uităm, că și dacă tipografia

noastră și jertfește, ca să ne dea ceva în mână pentru a putea misiona, să nu fim noi leneși în afaceri, ci să ne unim în grupe și să căutăm a aduce și noi fiecare o mică jertfă. Dapoi că și o Mare, cât e ea de mare, ea costă din multe picuri mici de apă, așa și noi unindu-ne într-o legătură, putem deveni o mare putere. Spre pildă, în Iași erau regulat numai 20—30 exemplare din fiecare număr, alții 60—80 exemplare, și dacă avem în fiecare adunare de 10—15 membri numai, câte 30 exemplare, ceea ce nu e mult, că fiecare poate împărți între cunoștinții săi cel puțin 3—5 exemplare, numai voia să fie de a misiona, și iubirea lui Crhristos, care să ne constrângă la aceea. Apoi avem noi încă adunări mai mari, și mai mari, unde cu ușor s'ar putea la o adunare din 100—150 membri să se iee 200—300 foite, ba nici nu le-ar sta bine, dacă s'ar lăsa mai napoi. Noi știm înseși și aceea, din dureroasa pățanie, că nici acest lucru nu-i a fiecărui om. Sunt și așa unii, cari mai bucurosi ar trage clopoșelul de moarte acestui lucru, că ei găsesc tot felul de motivuri la aceea, și nici nu vreu să se atingă de el, ba, de ar putea, — și aceea li se împlinește nu numai odată, — ar opri și pre alții și i-ar descurăja. Înseși noi să nu ne lăsăm descurăjați, ci să ne punem toată silința, că doară am putea pre cineva dobândi pentru Iisus. Aceea ar fi cu mult mai prețios, decât filerii ce-i jertfim noi în fiecare săptămână pentru acest lucru bun și nobil. Domnul ne ajute pre toți la aceasta, ca să putem fi misionari bravi, nerușinoși între neamul nostru, care șede la umbra morții și are lipsă de aceasta lumină prețioasă, dată de Dumnezeu. Uniți-vă dară spre lucrul cel bun!

Salută pre toți cu iubire Berbecar.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

CVITĂRI.

Adunarea din Gary Ind. a trimis prin fratele Popa Aurel cor. 87— ca misiune, și ca ajutor la un fr. bolnav din Arkis cor. 32-50. Mulțămită Domnului și la frații. **G. Florian, Talpa.**

POȘTA REDACȚIEI.

Deoarece întâia jumătate de an cu acest număr s'a împlinit, sunt toți abonatorii acestei foi rugați, cari încă nu s'au îngrijit de a trimete banii pentru ea, să binovoiască a-i trimete cât de curând; și încă sunt rugați, a mai îndemna și pre alții, ca să fie abonatorii foiei noastre cât de mulți, că atunci se va putea și mai ieftin da.

Salutare la toți poștește Redacția.

Frații, cari trimet bani din America pentru oarecare scop, facă bine și ne și avizeze totodată despre trimetorea banilor și că din ce scop s'au trimes. Fr. Sida, și și eu am căpătat câte odată bani, și nici nu știam dela cine. Ba nici de unde vin, că au venit prin v'o bancă trimesi. Noi numai gândeam, că sunt din America, dară că de unde și dela cine sunt nu o știam. Pentru aceea ne scriați. **A.**

I. Socach-Granwile. Foarte frumos mulțămesc pentru cuvintele încurajătoare și de recunoșterea ostenelei. Crede, că foarte puțini o fac aceasta. Ceea ce se atinde de laudă, nu am dreptul la ea, aceea să cuvine unuia mai mare, mai înțelept. *Fu* trebuie să sead, *EL* are să crească. Fie a lui onoarea! Te salut cu căldură. **B.**

PUBLICĂRI.

O soră din Caransebeș, văduvă, are 5 copiii, cel mai mare de 12 ani. Ea ar dori să-i dea pe la frați, pentru a-i crește, că ea e săracă și nu poate. Să poate întreba la fr. Ignea István Laláncz, u. p. Maros-borsa.

O fată, prietină credincioasă de 15 ani s'ar băga oare undeva la frați în slujbă. Ea mai are un frate de 11 ani și o soră de 5 ani, pre cari ca orfani i-ar da oare undeva la frați Adresa e: Dudás András, Tagadó-Medgyes, u. p. Bél, Biharm.